

Zazvonil telefon a Pepa, který se zvolna propadal do říše snů, sebou trhl. Zvedl telefon a cosi do něj rozespalým hlasem zabručel. Znělo to asi takto: „Huááblemrkrkrprdáá“. Na druhé straně se ozvala trošku nepříjemně znějící Bóža. „Pepku, ty snad chrápeš, nebo co? Vždyť je TMOU! To mě ani ve snu nenapadlo, že záludnost spočívá v usínání členů vlastního týmu. Kde jsi?“ spustila vodopád slov Bóža. Telefon na chvíli ztichl, jak se to Pepa snažil pobrat. Úplně se mu to nepovedlo, tak raději zahlásil: „Jsem u maminky v Krpoli, balím se a vyrážím.“ a zavěsil. Kam má přesně vyrazit se už Boženy netroufl zeptat, rozhodl se raději zavolat Frantovi.

„Ahoj Pepo, sorry, už běžím, zapomněl jsem na to jak na smrt. Sedím tady u planetárka na Kraváku v hospě a slavíme půlení mezi rovnodenností a slunovratem. Ale o to teď neběží, důležitý je, že nevím, kam jít. Prý to je tady někde poblíž, ale moc jsem Bóži nerozuměl. Bojím se jí zeptat, nevíš kam to máme jít?“ vyhrnulo se Pepovi z telefonu v ústrety. „No tak to už chápu, proč je Božena tak nakrknutá,“ odpověděl Frantovi, a vzápětí beznadějným hlasem dodal: „To jsme ale pěkně v pytli.“ Nakonec se chlapi rozhodli, že i když to vůbec není v duchu fair play a už vůbec ne v souladu s pravidly dobrého Tmáře, vydají se Bóžu hledat a nějak to zahaluzit nebo nenápadně stopovat jiný tým.

Pepa se rozloučil s maminkou a sedl na šalinu směr centrum. Vystoupil na ulici, kde se dřív asi vyráběly hliněné věci na pití. Vrátil se o ulici zpátky, kde se asi dřív šily zimníky. Franta mezitím seběhl dolů na náměstí, kde už se nebojuje a vydal se tak nějak napravo, tam kde nevedou koleje. Po Jebavého se vydal dál a vzpomínal na Pepana, který mezitím bloudil tam a zpět po dlouhé ulici plné rostlin. Na konci Básníkovy se zaskočil mrknout na památník a po Monarchově seběhl dolů až ke kolejím. Pepa mezitím trošku zapomněl, kam že vlastně jde. Vytáhl si oblíbenou detektivku a začel se. Ve chvíli, kdy se dočetl, kdo že může za smrt nevěsty, se rozpomněl a po stejnojmenné ulici vyběhl nahoru. Přešel křižovatku, došel do půli další ulice a v tom ho napadla intenzivní myšlenka, že neví kam s ním. Zapnul si poklopec a raději se vrátil na křižovatku a vydal se po kolejích dál.

Boženka, která již dorazila na místo určení, stála v parku u jakési ujeté sochy. Vůbec jí nevadilo, že ten parčík není v mapě. Nešťasně si prohlížela změř čar a bodů a v duchu oba častovala těmi nejšťavnatějšími přívlastky a pojmenováními, kterých je takový Mirek Dušín v dívčím těle schopen. Nevěděla, že Franta se zatím náramně diví, jak nějaká ulice může nemít jméno. Nevěděla ani to, že ho to tak vzpružilo, že i když na konci mohl pokračovat jen doprava nebo doleva, šel rovně.

Pepa si mezitím hraje na šalinu a po kolejích běží za Bóžou. Běží dlouho. Doběhl až kamsi, kde by se to klidně mohlo jmenovat Společenství mrtvých básníků a začal mít nepříjemné pocity, že už to přešel. Mezitím ještě navíc šlápl do něčeho, do čeho by si rozhodně rozmyslel šlápnout, kdyby měl tu možnost – ještě že na ulici byly velké kaluže, ve kterých mohl pokřtěnou botu omýt. Nadšen touto ulicí, která ho udrží nad vodou, se po ní vydal dál opačným směrem, než předtím jel jako šalina. Narazil na nějaký plot, který v mapě nenašel, a i když věděl, že mu to pravidla nedovolují, ten plot přešel a v euforii stále stejným směrem pokračoval dál – však u toho málem spadl do bazénu. Běžel pořád po přímce rovně, když tam byl panelák, tak jej přeskočil a nakonec došel až na tu správnou ulici. Tam se zastavil a pokradmu se začal rozhlížet, kde najde Bóžu a v jakém je rozpoložení.

V tom se doslova srazil s Frantou. Ten se trošku ztratil, takže přes malou zahrádku se třemi růžemi se dohrabal na jakousi velkou ulici. Po ní se vydal jakoby doprava. Na křižovatce se zamyslel, zda pokračovat rovně, ale nakonec dostal strach z těch zelených a ostnatých věcí. Takže raději nakonec zahrnul na východoseverovýchod a došel asi do půli ulice, než do něj nějaký hulvát vrazil.

Spolu se vrátili zpět na křižovatku, ze které se přiřítíl Franta, a jali se prozkoumávat okolí. Nakonec na východním konci ulice v malém parčíku našli i Bóžu, celou nešťastnou. Franta s Pepou nejprve chtěli Bóžu pokárat, že se nemá stát přímo u šifry, ale Bóža je nepustila ke slovu. Úplně totiž zapomněla na zlost a chtěla se pochlubit, jak minulou šifru díky šťastné náhodě louskla úplně sama a za pár **vteřin**. Byly dvě **nezávislé** cesty k řešení, stačilo mít správný nápad a správně se podívat... Ale tentokrát jí kluci nenechali domluvit a že se jde rychle luštit. Bóža Pepovi a Frantovi nakonec odpustila a pokud mezitím nezemřeli, nevyluštili onu šifru nebo nezkaženěli, luští tam dodnes – stejně jako ten chlapec a děvče v parku.



Zazvonil telefon a Pepa, který se zvolna propadal do říše snů, sebou trhl. Zvedl telefon a cosi do něj rozespalým hlasem zabručel. Znělo to asi takto: „Huááblemrkrkrprdáá“. Na druhé straně se ozvala trošku nepříjemně znějící Bóža. „Pepku, ty snad chrápeš, nebo co? Vždyť je TMOU! To mě ani ve snu nenapadlo, že záludnost spočívá v usínání členů vlastního týmu. Kde jsi?“ spustila vodopád slov Bóža. Telefon na chvíli ztichl, jak se to Pepa snažil pobrat. Úplně se mu to nepovedlo, tak raději zahlásil: „Jsem u maminky v Krpoli, balím se a vyrážím.“ a zavěsil. Kam má přesně vyrazit se už Boženy netroufl zeptat, rozhodl se raději zavolat Frantovi.

„Ahoj Pepo, sorry, už běžím, zapomněl jsem na to jak na smrt. Sedím tady u planetárka na Kraváku v hospě a slavíme půlení mezi rovnodenností a slunovratem. Ale o to teď neběží, důležitý je, že nevím, kam jít. Prý to je tady někde poblíž, ale moc jsem Bóži nerozuměl. Bojím se jí zeptat, nevíš kam to máme jít?“ vyhrnulo se Pepovi z telefonu v ústrety. „No tak to už chápu, proč je Božena tak nakrknutá,“ odpověděl Frantovi, a vzápětí beznadějným hlasem dodal: „To jsme ale pěkně v pytli.“ Nakonec se chlapi rozhodli, že i když to vůbec není v duchu fair play a už vůbec ne v souladu s pravidly dobrého Tmáře, vydají se Bóžu hledat a nějak to zahaluzit nebo nenápadně stopovat jiný tým.

Pepa se rozloučil s maminkou a sedl na šalinu směr centrum. Vystoupil na ulici, kde se dřív asi vyráběly hliněné věci na pití. Vrátil se o ulici zpátky, kde se asi dřív šily zimníky. Franta mezitím seběhl dolů na náměstí, kde už se nebojuje a vydal se tak nějak napravo, tam kde nevedou koleje. Po Jebavého se vydal dál a vzpomínal na Pepana, který mezitím bloudil tam a zpět po dlouhé ulici plné rostlin. Na konci Básníkovy se zaskočil mrknout na památník a po Monarchově seběhl dolů až ke kolejím. Pepa mezitím trošku zapomněl, kam že vlastně jde. Vytáhl si oblíbenou detektivku a začel se. Ve chvíli, kdy se dočetl, kdo že může za smrt nevěsty, se rozpomněl a po stejnojmenné ulici vyběhl nahoru. Přešel křižovatku, došel do půli další ulice a v tom ho napadla intenzivní myšlenka, že neví kam s ním. Zapnul si poklopec a raději se vrátil na křižovatku a vydal se po kolejích dál.

Boženka, která již dorazila na místo určení, stála v parku u jakési ujeté sochy. Vůbec jí nevadilo, že ten parčík není v mapě. Nešťasně si prohlížela změř čar a bodů a v duchu oba častovala těmi nejšťavnatějšími přívlastky a pojmenováními, kterých je takový Mirek Dušín v dívčím těle schopen. Nevěděla, že Franta se zatím náramně diví, jak nějaká ulice může nemít jméno. Nevěděla ani to, že ho to tak vzpružilo, že i když na konci mohl pokračovat jen doprava nebo doleva, šel rovně.

Pepa si mezitím hraje na šalinu a po kolejích běží za Bóžou. Běží dlouho. Doběhl až kamsi, kde by se to klidně mohlo jmenovat Společenství mrtvých básníků a začal mít nepříjemné pocity, že už to přešel. Mezitím ještě navíc šlápl do něčeho, do čeho by si rozhodně rozmyslel šlápnout, kdyby měl tu možnost – ještě že na ulici byly velké kaluže, ve kterých mohl pokřtěnou botu omýt. Nadšen touto ulicí, která ho udrží nad vodou, se po ní vydal dál opačným směrem, než předtím jel jako šalina. Narazil na nějaký plot, který v mapě nenašel, a i když věděl, že mu to pravidla nedovolují, ten plot přešel a v euforii stále stejným směrem pokračoval dál – však u toho málem spadl do bazénu. Běžel pořád po přímce rovně, když tam byl panelák, tak jej přeskočil a nakonec došel až na tu správnou ulici. Tam se zastavil a pokradmu se začal rozhlížet, kde najde Bóžu a v jakém je rozpoložení.

V tom se doslova srazil s Frantou. Ten se trošku ztratil, takže přes malou zahrádku se třemi růžemi se dohrabal na jakousi velkou ulici. Po ní se vydal jakoby doprava. Na křižovatce se zamyslel, zda pokračovat rovně, ale nakonec dostal strach z těch zelených a ostnatých věcí. Takže raději nakonec zahrnul na východoseverovýchod a došel asi do půli ulice, než do něj nějaký hulvát vrazil.

Spolu se vrátili zpět na křižovatku, ze které se přiřítíl Franta, a jali se prozkoumávat okolí. Nakonec na východním konci ulice v malém parčíku našli i Bóžu, celou nešťastnou. Franta s Pepou nejprve chtěli Bóžu pokárat, že se nemá stát přímo u šifry, ale Bóža je nepustila ke slovu. Úplně totiž zapomněla na zlost a chtěla se pochlubit, jak minulou šifru díky šťastné náhodě louskla úplně sama a za pár **vteřin**. Byly dvě **nezávislé** cesty k řešení, stačilo mít správný nápad a správně se podívat... Ale tentokrát jí kluci nenechali domluvit a že se jde rychle luštit. Bóža Pepovi a Frantovi nakonec odpustila a pokud mezitím nezemřeli, nevyluštili onu šifru nebo nezkaženěli, luští tam dodnes – stejně jako ten chlapec a děvče v parku.

